

Sygn. akt V U 1507/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Rosłoń

Protokolant: Irena Prochowicz

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2014 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy K. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania K. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 14 sierpnia 2012 roku Nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje K. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 maja 2012 roku do 19 kwietnia 2015 roku.

II. Orzeka, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

sygn. akt V U 1507/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 14 sierpnia 2012 r. wydaną na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz ustawy z dnia

17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił K. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu decyzji wskazał, że w myśl przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą. Stwierdził, że ze zgromadzonej dokumentacji wynika, iż zdarzenie z 26 sierpnia 2010 r. nie jest wypadkiem przy pracy gdyż brak jest przyczyny zewnętrznej. Uraz jakiego doznał K. R. nie był następstwem wypadku przy pracy a jedynie zaostrzył dolegliwości i objawy trwające od kilku lat.

K. R. nie zgodził się z powyższą decyzją i wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 26 sierpnia 2010 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymał argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji. Wskazał na brak przesłanek z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, który stwierdził, że doznany w dacie zdarzenia uraz był następstwem schorzenia samoistnego i jedynie zaostrzył dolegliwości i objawy trwające od kilku lat.

Sąd ustalił i zważył co następuje.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.) zwanej dalej ustawą wypadkową, z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności.

Przepis art. 17 ust. 1 tej ustawy stanowi, że przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tego świadczenia oraz jego wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) zwanej dalej ustawą emerytalną, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Według art. 12 ustawy emerytalnej, niezdolną do pracy w rozumieniu tej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przepis art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi, że do oceny stopnia niezdolności do pracy i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się następujące kryteria:

1. stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,
2. możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną, mającą znaczenie dla jej rozstrzygnięcia była ocena stanu zdrowia wnioskodawcy oraz ustalenie, czy wypadek przy pracy, jakiemu uległ K. R. dnia 26 sierpnia 2010 r. spowodował niezdolność do pracy

w dacie złożenia wniosku, co w efekcie skutkowałoby przyznaniem prawa do renty, w myśl art. 6 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej.

K. R. urodził się (...) Z zawodu jest hydraulikiem. W trakcie zatrudnienia w firmie (...) spółka jawna w W. na stanowisku kierowcy, w dniu 26 sierpnia 2010 r. uległ wypadkowi przy pracy.

Dnia 28 maja 2012 r. wystąpił z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z tym wypadkiem. Decyzją z dnia 14 sierpnia 2012 r. – obecnie zaskarżoną- organ rentowy odmówił mu prawa do renty, wskazując, że ze zgromadzonej dokumentacji wynika, iż zdarzenie z 26 sierpnia 2010 r. nie jest wypadkiem przy pracy gdyż brak jest przyczyny zewnętrznej a doznany uraz nie był następstwem wypadku przy pracy a jedynie zaostrzył dolegliwości i objawy trwające od kilku lat.

Kwestię dotyczącą oceny zdarzenia z 26 sierpnia 2010 r., w toku niniejszego postępowania, przesądził Sąd Rejonowy w. B. wyrokiem z dnia 13 lutego 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. (...), po rozpoznaniu odwołania K. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia

14 sierpnia 2012 r. odmawiającej jednorazowego odszkodowania. Wyrokiem tym Sąd Rejonowy w. B. zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że odwołujący K. R. wskutek wypadku przy pracy zaistniałego 26 sierpnia 2010 r. doznał 15 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu i przyznał mu kwotę 10200 złotych tytułem jednorazowego odszkodowania. Powyższy wyrok uprawomocnił się z dniem 20 marca 2013 r. Tym samym odpadł argument podnoszony w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji a mianowicie ten, że zdarzenie z 26 sierpnia 2010 r. nie było wypadkiem przy pracy.

W celu wyjaśnienia, czy K. R. z powodu naruszenia sprawności organizmu utracił zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy lub czy w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji a także czy niezdolność do pracy powstała w związku z wypadkiem przy pracy wraz z określeniem czy jest ona trwała czy okresowa, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii i rehabilitacji (k. 47).

Po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną oraz przeprowadzeniu badania biegli sądowi rozpoznali u K. R. chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa

z dyskopatią wielopoziomową szyjną i lędźwiowo- krzyżową, bez objawów korzeniowych rozciągowych i bez istotnego upośledzenia funkcji układu ruchu oraz przebytą rwę kulszową lewostronną na tle zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych. Nie stwierdzili u odwołującego niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 26 sierpnia 2010 r. Stwierdzili też, że wskazanego zdarzenia nie można uznać za wypadek przy pracy (k. 51-53). Wnioskodawca złożył zastrzeżenia do powyższej opinii zarzucając, że jest ona sprzeczna z wyrokiem Sądu Rejonowego w. B. z dnia 13 lutego 2013 r. oraz opinią biegłych sądowych, która stanowiła podstawę wyrokowania (k. 59).

Z uwagi na zignorowanie przez biegłych sądowych dołączonych akt (...) Sądu Rejonowego w. B. i prawomocnego wyroku uznającego zdarzenie z dnia

26 sierpnia 2010 r. za wypadek przy pracy, Sąd uznał, że opinia ta jest całkowicie nieprzydatna dla rozstrzygnięcia sprawy. Z tego względu Sąd dopuścił dowód z opinii innych biegłych sądowych, tych którzy sporządzali opinię w sprawie (...) Sądu Rejonowego w. B. (k. 82).

W sporządzonej opinii, po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską i przeprowadzeniu badania, biegli sądowi rozpoznali u wnioskodawcy chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa L-S z rwą kulszową lewostronną i chorobę zwyrodnieniową odcinka C kręgosłupa. Stwierdzili częściową niezdolność wnioskodawcy do pracy na okres 2 lat tj. do 19 kwietnia 2015 r.

W uzasadnieniu opinii wskazali, że wskutek wypadku przy pracy wnioskodawca doznał 15% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Był leczony zachowawczo i farmakologicznie.

W badaniu neurologicznym biegli stwierdzili znaczne ograniczenie ruchomości w okolicy lędźwiowej kręgosłupa, dodatkowo objawy korzeniowe przy kącie 50 stopni po stronie lewej ze wzmocnionym napięciem mięśni przykręgosłupowych, chód utykający na lewą kończynę dolną. Stwierdzili obecność objawów ubytkowych pod postacią zaburzeń czucia w obrębie stopy lewej, zanik mięśni lewej łydki. Orzekli, że zmiany te upośledzają funkcję narządu ruchu powodując częściową niezdolność do pracy (k. 85, 86).

Wnioskodawca wniósł zastrzeżenia do powyższej opinii podnosząc, że biegli nie wskazali czy jego niezdolność do pracy ma związek z wypadkiem przy pracy (k. 106).

Wobec powyższego Sąd dopuścił dowód z ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, celem ustalenia, czy stwierdzona niezdolność do pracy ma związek z wypadkiem przy pracy (k. 109 i 116).

Biegły sądowy z zakresu neurologii wyjaśnił, że stwierdzona przez niego częściowa niezdolność wnioskodawcy do pracy ma związek z wypadkiem przy pracy i trwa

od daty wypadku. Świadczą o tym dolegliwości jakie zaczął odczuwać wnioskodawca i podjęta diagnostyka (k. 116).

Biegły sądowy z zakresu rehabilitacji medycznej stwierdził to samo co biegły sądowy z zakresu neurologii. Wyjaśnił, że w rozpoznawanej sprawie ma miejsce typowy związek między urazem a wykonywanymi czynnościami zawodowymi. Podniesienie przez wnioskodawcę ciężaru w dniu wypadku spowodowało wystąpienie rwy kulszowej i niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Niezdolność ta trwa od daty wypadku (k. 117).

Sąd podzielił powyższe wnioski i ustalenia zawarte w opinii biegłych sądowych. Wskazać należy, na bardzo wysokie kwalifikacje zawodowe biegłych sądowych - biegły neurolog jest doktorem nauk medycznych natomiast biegły z zakresu rehabilitacji jest profesorem doktorem habilitowanym nauk medycznych. Sąd uznał, że sporządzona przez nich opinia jest fachowa, obiektywna, wszechstronna, należyście uzasadniona i z tych powodów zasługuje na uwzględnienie. Biegli jednoznacznie stwierdzili, również w ustnych wyjaśnieniach, że zdiagnozowana u wnioskodawcy rwa kulszowa jest wynikiem wypadku przy pracy i jest ona również przyczyną częściowej niezdolności do pracy, niezależnie od pozostałych schorzeń, które stanowiły podstawę do uznania wnioskodawcy za częściowo niezdolnego do pracy i skutkowały przyznaniem prawa do renty z art. 57 ustawy emerytalnej.

Podkreślić nadto należy, że o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Stanowisko takie, znajdujące również zastosowanie w niniejszej sprawie, wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 grudnia 2000 r. w sprawie II UKN 113/00.

W pełni podzielając ustalenia i wnioski opinii biegłych sądowych z dnia 3 grudnia 2013 r. i ustne wyjaśnienia do tej opinii, Sąd uznał, że K. R. jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do dnia 19 kwietnia 2015 r. Prawo do renty z tego tytułu Sąd przyznał od 1 maja 2012 r., stosownie do treści art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, mając na uwadze, że wnioskodawca wystąpił ze stosownym wnioskiem 28 maja 2012 r.

W tym stanie rzeczy, uznając odwołanie za uzasadnione, Sąd orzekł jak w wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Jednocześnie Sąd uznał, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, bowiem ustalenie to wymagało przeprowadzenia postępowania dowodowego przed sądem i w tym przedmiocie orzekł na podstawie art. 118 ust. 1 a ustawy emerytalnej.